



חמישים אורגומות, בהפסקות של דקות בין סיום האחת ותחילתה של השנייה. נשים המתעלפות אחרי אורגומה-אחר שתיים, והסבורות שזה "לא יתכן", מוז' מנות לגשת לעניין בראש פתוח ומכ' שיר-גריו חשמלי ותיוכמה שה ש י ע- מום של החוויה החזרת על עצמה יגרום להן להפסיק את העסק, יותר מאשר אי-היכולת הגופנית.

רק להזכירכם: גבר הגומר ארבע פעמים ביממה נחשב כסנסאציה. לא מספיק? יש עוד! דגדגן הוא פין מי-ניאטורי? שטות גמורה! למעשה, הדג-דגן הוא איבר שרק קצה-קצהו בולט החוצה. נשים בדואיות, שעברו מילה נשית, דהיינו כריתת הדגדגן, עדיין מסור-גלות לחוש אורגומה מלאה על-ידי חי-כוח מקום הכריתה!

הדגדגן מכיל קצות-עצב רגישים ב-כמות העולה פי עשרה על אותם הגמ-צאים בתוך הפין הגדול והמרשים ב-יותר.

יש עוד עובדות על המיניות המשיכ-ללת של האשה. לא אביא אותן כאן, כי הן קשורות לכשרי-ההולדה של נשים, שבהקשר הזה אינו לעניין. אך גם בלי עובדות נוספות ניתן להגיע למסקנה, שנשים הן מין רולס רזים מיני סופר-סופר משוכלל, התפוס ביכולות בהנדי-ברייקס).

הנה, בלי", את זה היא עושה כבר דור-רות. לאמר מין קביעה שכזו בשעה שה-מצב בשטח הוא של 70 אחוז של האכר-לוסיה הנשית אין אורגומות באמצע (סוף?) מישגל — זה מנצית עיוות. זו גבהות-לב אקדמית גברית לא-הוגנת. זה כמו לאמר שגם לעניים וגם לעשירים יש חופש-הבחירה לישון מתחת לגשרי-הסינייה. קחו זוג גורמלי ממוצע, אימרו לו שאין זו חובה להגיע לאורגומה, ו-תראו מי — הפלא ופלא! — מבין ה-שניים תמיד, לא חובה — לא מגיע.

רולס-רזים מיני

עכשיו ישאל החוכמולוג: מי קבע שיחסי-מין צריכים להסתיים באור-גומה המושגת מחדירת הפין לנרתיק? אז אמר לו: נכון מאוד! עשר נקודות! אף אחד גם לא קבע, שיחסי-מין אינם צריכים להסתיים באורגומה המושגת מחדירת הפין לעו. ובכל זאת, לפני הווריאציה, רצוי לשלול על המ-צב הבסיסי, שבעונותינו, הוא בכל זאת חדירת הפין לנרתיק.

אבל שוב אני סוטה מסדר-הדברים ש-רציתי להביא — אז יאללה, חזרה ש-שודות.

תראו: אני מגדלת ילדה. רק עצם קיומה בתוך חיי, ותיפקודי כאם — גר-מו לי להבין איך כל תיפקוד של פני-לות אנשית צריך לימוד. בלי דעת אני מלמדת אותה לדבר, מלמדת אותה לא-כול בכפית ובמזלג, מלמדת אותה איך עושים את הצרכים בסיר-לילה, מלמדת אותה איך מנקים את אברי-המין אחר-כך, איך רוחצים את הגוף, איך אוה-בים ומחבקים, ומה הם החוקים, ואיך ואיך ואיך, איש לא יטיל ספק בטיב-עיות הדחף לאכול, ובטיבעיות הדחף לע-שות צרכים — ובכל זאת, איש לא משאיר את זה לטבע, שיעשה את שלו. כל אדם מרגיש חובה ברורה ומובנת-מאליה ללמד את ילדו איך עושים את-כל הדברים הטיבעיים האלה.

רק בקשר למיגור ענקי, חשוב ועקרוני כמו המין, ישנו קשר-שתיקה, אשמה וזיוף. מטאטאים אותו מתחת לשטיח.

דומני שהעסק החל כשהשילטון הדתי, שחלש תחילה גם על השילטון האזרחי, ושהיה אחראי למוסר" של העם, דאג לבסס עצמו בשורה של חוקים נגד ה-סכס. הוא דאג להשריש את היחס הזה למין, מפני שמין הוא דחף בסיסי כמו אכילה. וכשאתה מצליח להלביש למי-שהו אשמה על חלק מהווייתו הקיומית, מובטחת לך פרנסה עד סוף הדורות. כל זמן שחי הדחף הקיומי, היה גם האשמה הרבוקה בו. לא צריך לשבור את הראש כל יום שגדו וחמישי כדי למצוא איסור חדש, שהאדם יהיה נאלץ לעבור עליו, ועל כן להרגיש אשם.

זה פאטנט ישן מאוד. אדם המרגיש אשם הוא אדם שאפשר לתפוס אותו בפופיק, ולסובב אותו לאן שרוצים. הוא לא נוטה לפתוח את הפה במחאות קי-גניות מדי.

בתוך האיסור הכללי הזה של המין, המין לנשים היה אסור כפליים.

כומר מיני עצום

שמעתי טענות שהדבר נבע מה-מי-ניות האינסופיות של הנשים, שאימה בפוטנציאל הבלתי-גדלה שלה, על זו של הגברים. גם אם "מיניות אינסופית" זו היא עובדה נכונה, אינני מסכימה עם תיאוריה זו. לי יש אחרת, הרבה יותר הגיונית. (מה, רגע, אינכם מסכימים עם המונח "מיניות אינסופית"?)

רוצים עובדות? בבקשה: עוד לא נר-לד הגבר שיוכל להתמודד כבושריפה עולה המיני של נשים. הן מבשילות גופנית ונפשית לחיי-מין מוקדם יותר מזכרים. כושר-הפרוקן המיני של אשה הוא כה עצום, שמעולם לא נמדד על הסף, נשים הגיעו בתנאי-מעבדה לכ-

לו. אשה בוגרת, עצמאית, המנהלת יח-סי-מין כבחירתה, והסבורה שבכך היא השילה מעצמה את ספיחי החינוך הי-מיושן, טועה. האורגומה המושגת רק דרך טיפול מיוחד לקליטורים שלה היא ההוכחה הטובה ביותר לכך. הוכחה ש-משהו יסודי ובסיסי מאוד בתהליך הבי-טוי המיני שלה שובש לה. ההדק הלא-רגיש שלה בנרתיק הוא פרי אימון שיכ-לי לא-מודע של שנים. בשום אופן אין סיבה אנטומית.

צריך לקרוא לידך בשמו. מצב שכזה, הוא בפירוש הפרעה אורגאזמית. הוראותיה-שמוש-ההאוסטרלית נותנת לגבי הדג-אבל לא הנשי, טובות מאוד בתור-סוף תם חורים בהשכנה. שידעו כל הגברים כיצד מאוננים החצי הי-שנני. אבל מכאן ועד עשית אי-דיאולוגיה מהפרעה אישית, וזוא גם נפוצה, ש"זו הדרך", זו כי-אמת! נו כאמת! נו כאמת!

לא חובה - לא חגיע!

שלא תבינו לא נכון. איני צרתי אופקים הטוענת שמישחקים מיניים אינם "נכונים". אני בעד שגברים "יג-מירו" נשים, ונשים "יגמירו" גברים. ש-יעשו האחד לשני בידיים וברגליים ובי-זנב את כל הפרטוראר העוזר לאור-גאומה.

מעשים שכאלה מצריכים יחס. אתה נותן יחס, אתה מקבל יחס, מפה לשם התיקשורת המינית הופכת למאוד טובה. אבל לא לעשות מזה אידיאולוגיה! זה לא המצב הבסיסי למרות שכל מיני בעלי הפרעות מיניות תיפקודיות, משני המינים, יקפצו על המציאה כמוצאי שלל רב. בעצם, זה גם בסדר גמור. לקפוץ על המציאה, לכל אדם הזכות להנאה, אפילו במסגרת מיגבלותיו. גם נכים שמעלים כדורסל, אפילו בכיסא-גלגלים, וזה עכשיו לגמרי. אבל כל תינקס יודע איך נראה מישחק כדורסל אמי-תי. וזה הבסיס וקנה-המידה לכל ה-המצאות.

ללמד אדם בריא, המסוגל לשחק כדור-סל עם שתי רגליו, את המישחק מתוך כיסא-גלגלים, רק מפני שבכך הכל נמ-תח לו גיד ברגל, זה להנציח לו נכות באופן מלאכותי.

הוראות-השימוש לדגדגן, כפי שנותנת האשה האוסטרלית, הפכו בעיתון מפתי-רון פרטי שלה לבשורה המינית של הנשים. העובדה שאחוז כה גדול של נשים מצליחות לגמור רק באוננות עצי-מית (ובהמשך אסביר למה) אינה הור-פכת את זה לסכס מדגם פמיניסטי, ועל כן "נכון" יותר. קביעות כשל האשה האוסטרלית, כשהן באות על קרקע צמאה יצל בורות מיניות כה גדולה. בצירוף מלב ממשכי-מעט-מקובל של אייגמירה נשית במסגרת מישגל, הן בגדר חוסרי-אחריות, עם כל הכבוד לחופש-הביטוי.

בחיים דרוש קנה-מידה כלשהו. וקנה-המידה, שלא תהיה שום טעות, זה לקבל אורגומה בזמן מגע מיני של חדרה. אורגומה טיבעית, ברגם ראשוני, הקיימת אצל נשים, "פרימיטיביות" כשכי-מים כרכריים, שהציוויליזציה שלנו לא נגעה בהם.

כל אחד רשאי למצוא לעצמו את ה-פיתיונות הכי-אנוסטיים שבעולם בכדי לקבל אורגומה. כל זמן שהעניין אינו פוגע בזולת, ואין זה למרות רצונו, וזה נעשה בצנעת הפרט — שיעשו מצדי את ה"כל", אבל דווקא מכיוון שהביר-רות המינית חוגגת, חשוב לספר לנשים מהו המצב הראשוני, למה הן מסוגלות להגיע, אם זה רק יהיה די חשוב להן (גם על זה אדבר בהמשך).

הד"ר דויד רדני טוען שהוא מתנגד ל-"מיתוס" הזה, הקרוי אורגומה. אין שום חובה להגיע לאורגומה — הוא טוען. העיקר זה הקומוניקציה, אולי, בדרך, הוא צודק. שכאין שום חובה להגיע לאורגומה, חרדות-הביצוע הגבריות פוחתות, וזה, בסופו של תהליך-התיקשורת טובה, בכל זאת מביא אורגומות — לי-גבר. אצל אשה — אם אין צורך לה-גיע לאורגומה, היא לא תגיע. היא תי-

רוק לעומת ואלס

אם נחזור לנושא: נראה לי ש-אם בתוך האיסור הגדול הזה של המין, המין לנשים היה איסור כפול ומ-כופל, הסיבה לא היתה שה-מיניות האי-נ-סופית של האשה איימה באופן תת-כחתי על מיניות הגבר, אחרי הכל, כושרה של האשה להשיג אורגומות עצי-מיות, ללא פרטנר, הוא, כמו — נאמר — כושרו של האדם לספור.

אז מה? מי המטמטם שיישב לס-פור כל הזמן עוד ספרה ועוד ספרה, למרות שהוא מסוגל לזאת?

מין כמותי היה תמיד פנטזיה של גברים. ולמרות שאדם נוטה לחשוב ב-מושגים של עצמו, ידעו גם הגברים איכשהו שנשים שואפות לאיכות יחסי-כ. לא זו הסיבה, הסיבה היא שונה.

כשכל גושא המין אסור, אבל טעים, יש מי ששובר את החוקים, ומרשה ל-עצמו לעבור עליהם. הגבר, בתור המי-פרנס, היה בעל המאה. בעל המאה, היה בעל הדעה. וכשבעל-המאה — זה דעה — הנה נטל לעצמו תישעה קבין של סכס אסור, האשה — אמו, אשתו ובתו — היתה חייבת להסתפק בקב אחר. לאון לו את הנפש. להיות ה, "אני" הנקי שלו. החצי הישר, המאפשר לו להרגיש בסדר כלפי החוקים שעליהם הוא עו-בר, למרות הכל. זה שבדרד-אגב הוא הבטיח לעצמו מעל לכל ספק את אב-הוהו (שבשבילו מעולם לא היתה בט-תה) היה רק ערך מוסף.

אין זה מיקרה, שכאשר התחילו ה-ג-שים לתפוס עמדות כלכליות, והפכו גם הן בעלות-מאה, ועל כן גם בעלות-דעה, החלו הדברים להשתנות.

חיי-המין של האדם אינם מתחילים בגיל 15, כאשר מתחילים נאמר — יח-סי-המין. חיי-המין שלו מתחילים עמוק-עמוק בתוך ערש-הילדות, כשהוא מק-בל מהבית את המילים ואת המגנינה התפורים בשבילו.

לבנים מנפיקים, רוק" סוער, ולבנות "ואלס", מעודן, וגם זאת בתנאי שהיא יומיו לרקוד. אתם חושבים שכך יוכלו אי-פעם לרקוד ריקוד הארמוני?

מה שהחינוך הלא-פייר הזה הצליח לעשות לנשים זה, גב שרוף וחוזה קפוא, לעשות סכס זה כיוף לא-גורמלי, או עושים אותו, ורק לא גורמים בזמן מיש-גל, כי, זכרנו את ירושלים" או הנשים בכל זאת נשארות, "בסדר", הן לא שמ-חו בחזירות, שימחה אבסולוטית משות-רת, "הן זכרו את החורבן". כדי לש-מוח לגמרי, הן צריכות פצצה מרוכזת לראש הדגדגן, שתאנס את מוחן, ה-מסרש להרגיש, להרגיש.

אוי-קיי. אז זו היתה הנורמה החינוכית עד כה. השאלה שלי היא: למה מוכר-

חיים להמשיך בה, גם כאשר מבינים ב-אופן רציונלי עד כמה שהיא מטעית? לצורך כתבה זו ראייתי המון אמ-הות לילדים משני המינים, שטענו ב-לחט שהן לא מחנכות את בנותיהן ב-אפלייה מינית. שאלתי אותן אם במי-ס גרת החופש והפתיחות, שהן יצרו בינן לבין הבן הקטן, שידרו לו אי-פעם, ב-בדיחות הדעת, שהוא יגדל לממור גדול, שידפוק את כל הבנות. בצורה משועשעת מאוד הן הדו לו, רובן, שאכן, הן עושות זאת.

שאלתי אותן אם את אותו מישפט במהופך הן יגידו גם לבת. השתיקה שלהן היתה כמו של אדם שמילין פנ-סים גדלקו לו בראש. חלקן היתממו וטענו שגם לבת הן אומרות מישפטים שכאלה. שאלתי: איזה מישפטים בדיוק? הנוסח היה כימטט אחי: "הגדל ליפהפיה, שתשגע את כל הגברים. כו-לם ירצו אותה".

היא לא תדמוק אותם, היא לא תירפק אותם, היא תהיה משגעת. היא תהיה נוצצת, היא תהיה קורצת, היא תהיה אף פעם היא לא תעשה!

אתונות דורשות בשוק?

בתרבויות "פרימיטיביות" לא קיימת בעיות של אורגאומה לנשים. לא קיימות בעיות מיניות תיפקודיות גם לגברים, כמו שקיימות בתרבותנו של "נאורה". אבל אני עכשיו בעניין של האורגומה הנשית, ולמיישלה של מו-י שלה דרוש מאמר נפרד.

בתרבויות פרימיטיביות אינן קיימת בעיות של אורגאומה לנשים מפני שב-תרבויות אלה יש להן הרשאה חברתית ליהנות ולהפיק את המירב מהמין.

יתרה מזו. באופן הכי טיבעי, בכסי-בות גיל 10, אוספת אחת מוקנות הש-בט את הילדות, ומלמדת אותן, אחת-לאחת, את התיפקודים של אברי-המין שלהן. היא מלמדת אותן טכניקות של אוננות, כדי לחדד את הרפלקסים האור-גומיים, וליצור להן, "הדק רגיש", גופני ופסיכולוגי, בקשר לעניין.

משונה הדבר שהתרבות שלנו מעוד-דת מורים לפתח ללאמן נערים ונערות בכל מיני עיסוקים ספורטיביים, המפת-חיים להם שריר זה או אחר, בשטת אימונים הדוגמית ונכונה, עד השגת "תוצאות". תוצאות אלה הן, לרוב, מיש-חק כדורסל או כדורגל, המבוצע באמ-נות. איש לא יטיל ספק בבחיצותה של האנרגיה העצומה הזאת, המושקעת באי-מונים, למרות שמישחקים ספורטיביים הם הרבה פחות שימושיים בחיי הבוגר מאשר פעילות מינית, שבה איש לא אימן את הילד. כך הוא נידון לבורות מכאיבה ומשבשת, שממנה יכלו לפתור אותו ביכולות עצומה, אילו רק היתה